

Sygn. akt: I C 1414/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Świnoujściu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Mariusz Grobelny
Protokolant:	starszy protokolant Jakub Markiewicz

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2016 roku w Świnoujściu na rozprawie

sprawy z powództwa **P. W.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2217 zł (dwóch tysięcy dwustu siedemnastu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Świnoujściu kwotę 357,46 zł (trzystu pięćdziesięciu siedmiu złotych i czterdziestu sześciu groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt I C 1414/14

UZASADNIENIE

Powód P. W. wystąpił przeciwko pozwanemu (...) S.A. w W. z powództwem o zasądzenie kwoty 7.460 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 grudnia 2011r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzi zapłaty kwoty 7.460 zł tytułem odszkodowania za szkodę spowodowaną przez D. M. kierującego pojazdem marki F. (...) o numerze rej. (...), który nie ustępując pierwszeństwa powodowi na skrzyżowaniu ulic (...) w Ś. doprowadził do tego, iż powód chcąc uniknąć kolizji przewrócił się wraz z motocyklem marki S. (...) nr rej. (...), co spowodowało liczne uszkodzenia tego pojazdu. Sprawca szkody potwierdził okoliczności zdarzenia pisemnym oświadczeniem a w związku z tym, iż posiadał polisę OC wykupioną w (...) S.A., powód zgłosił szkodę pozwanemu. Zdarzenie miało miejsce (...), natomiast zgłoszenie szkody pozwanemu nastąpiło w dniu 16 listopada 2011r. Wysokość szkody została określona przez pozwanego pismem z dnia 07 grudnia 2011r. na kwotę 7.460 zł, która to kwota jest różnicą pomiędzy wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym tj. kwotą 11.600 zł a wartością motocykla w stanie uszkodzonym tj. 4.140 zł. Pozwany stwierdził, że naprawa uszkodzonego motocykla jest nieuzasadniona ekonomicznie i że nie pokryje kosztów naprawy sugerując zbycie pojazdu korzystając ze specjalnej platformy internetowej. Powód zbył w ten sposób motocykl w dniu 14 grudnia 2011r., o czym poinformował pozwanego licząc na szybką finalizację sprawy odszkodowania. Niestety, mimo podjęcia takich działań, pozwany nadal nie poczuwał się do naprawienia szkody. Brak wypłaty odszkodowania w terminie 30 dni oraz niezrozumiała

korespondencja ze strony pozwanego spowodowały złożenie skargi przez powoda na działalność (...) S.A. do Rzecznika Ubezpieczonych, który wystąpił z żądaniem wyjaśnienia sprawy do prezesa (...) S.A. W dniu 06 marca 2013r. powód wystosował wezwanie do zapłaty odszkodowania w terminie 14 dni od otrzymania pisma, ale wezwanie to również nie spowodowało, iż pozwany wypełnił swój obowiązek wynikający z prowadzonej działalności ubezpieczeniowej.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany oświadczył, że kwestionuje powództwo, co do zasady. Przyznał, że w dniu 16 listopada 2011r. powód zgłosił mu szkodę. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił, że do uszkodzeń motoru S. o numerze rej. (...) nie mogło dojść w okolicznościach zgłaszanych przez uczestników zdarzenia. Mając powyższe na uwadze brak jest podstaw do twierdzenia, iż zaszedł wypadek ubezpieczeniowy rodzący odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego. Pozwany nie jest przy tym związany twierdzeniami uczestników kolizji i może czynić własne ustalenia w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 listopada 2011r. powód P. W. zgłosił pozwanemu (...) S.A. w W. szkodę, której sprawcą miał być ubezpieczony u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego D. M.. Zgodnie ze zgłoszeniem do zdarzenia miało dojść w dniu (...). w ten sposób, że D. M. kierujący pojazdem marki F. (...) o numerze rej. (...) nie ustępując pierwszeństwa powodowi na skrzyżowaniu ulic (...) w Ś. doprowadził do tego, iż powód chcąc uniknąć kolizji przewrócił się wraz z motocyklem marki S. (...) nr rej. (...), co spowodowało liczne uszkodzenia tego pojazdu. D. M. potwierdził powyższe okoliczności zdarzenia pisemnym oświadczeniem. Pozwany po przeprowadzeniu postępowaniu likwidacyjnego odmówił powodowi wypłaty odszkodowania, wskazując że do zdarzenia nie mogło dojść w okolicznościach wskazywanych przez powoda i D. M..

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało uwzględnienie.

Zgodnie z art. 415 kc kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Stosownie do treści art. 822 § 1 przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Art. 822 § 2 kc jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Zgodnie z art. 822 § 4 kc uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Art. 361 kc § 1 kc stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie do treści art. 361 § 2 kc w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał, aby zaistniał wypadek ubezpieczeniowy, rodzący odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego. Zauważyć przy tym należy, że pozwany kwestionował powództwo co do zasady, wskazując że do zdarzenia nie mogło dojść w okolicznościach wskazywanych przez powoda. Bezspornym było natomiast to, że powód zgłosił szkodę pozwanemu i że ten odmówił wypłaty odszkodowania. Pozwany nie kwestionował również tego, iż wskazywany przez powoda sprawca szkody tj. D. M. był ubezpieczony u niego od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego. Podkreślenia wymaga, że to na powodzie, stosownie do treści art. 6 kc, spoczywał obowiązek dowodowego wykazania zaistnienia zdarzenia, z którego powód wyprowadzał

swoje roszczenie. Powód nie przedstawił zaś takiego materiału dowodowego w niniejszej sprawie. Powód w tym zakresie powoływał się jedynie na pisemne oświadczenie D. M.. Prawdziwość tego oświadczenia była kwestionowana przez pozwanego. Art. 245 kpc stanowi, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgodnie zaś z art. 253 kpc jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać. Niewątpliwie to powód powinien więc wykazać, że treść przedmiotowego oświadczenia jest zgodna ze stanem faktycznym. W tym zakresie powód zaniechał jednak niezbędnej inicjatywy dowodowej. To pozwany zgłosił wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka D. M. oraz o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. W sprawie nie został ostatecznie przesłuchany D. M., gdyż niemożność zapewnienia jego stawianictwa skutkowało pominięciem dowodu z zeznań tego świadka na podstawie art. 242 kpc. W tej sytuacji uznać należy, że powód nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających zasadność jego stanowiska. Ponadto należy mieć na uwadze, że biegły sądowy R. H. w sporządzonej w sprawie opinii jednoznacznie wskazał, że do przedmiotowego zdarzenia nie mogło dojść w okolicznościach opisanych przez powoda. Powód nie przedstawił materiału dowodowego, który mógłby stanowić podstawę do podważenia stanowiska biegłego. Ustosunkowując się do treści opinii powód wniósł jedynie o przeprowadzenie dowodu z jego zeznań. Zeznania powoda nie mogły stanowić jednak podstawy do poczynienia ustaleń zgodnych z jego stanowiskiem procesowym. Zeznania te zostały złożone po zapoznaniu się z treścią opinii biegłego R. H. i niewątpliwie powód miał możliwość i interes w dostosowaniu treści tych zeznań do wniosków opinii. Zeznanie te nie mogły więc zostać uznane za wiarygodne, tym bardziej że nie zostały poparte żadnym obiektywnym materiałem dowodowym. W ocenie Sądu to powoda powinny obciążać negatywne skutki nieprzeprowadzenia w sprawie dowodu z zeznań domniemanego sprawcy szkody D. M.. Zauważyć również należy, że pozwany niewątpliwie był uprawniony do kwestionowania swojej odpowiedzialności, pomimo złożenia przez D. M. pisemnego przyjęcia odpowiedzialności za zdarzenie. Zgodnie bowiem z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2013r. poz. 392 a późn. zm.) zaspokojenie lub uznanie przez osobę objętą ubezpieczeniem obowiązkowym odpowiedzialności cywilnej, o którym mowa w art. 4 pkt 1 i 2, roszczenia o naprawienie wyrządzonej przez nią szkody, nie ma skutków prawnych względem zakładu ubezpieczeń lub Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, które nie wyraziły na to uprzednio zgody.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo.

Ustalenia w niniejszej sprawie Sąd poczynił na podstawie niekwestionowanych przez strony dokumentów i opinii biegłego sądowego R. H.. Z uwagi na niewykazanie przez powoda, że faktycznie doszło do przedmiotowego zdarzenia zbędnym było czynienie ustaleń w zakresie wysokości szkody w pojeździe powoda.

O kosztach procesu w punkcie II wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 109 § 2 kpc. Powództwo zostało oddalone, więc to pozwanego należy uznać za stronę wygrywającą proces. Dlatego powód powinien zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu. Tymi kosztami było wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego w kwocie 1.200 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i zaliczka uiszczona na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 1.000 zł. Wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanej zostało określone zaś w wysokości stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), od wartości przedmiotu sporu w niniejszej sprawie.

W pkt III wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016r. poz. 623 z późn. zm.) zw. z art. 83 ust. 2 tej ustawy. Zgodnie z art. 113 ust. 1 wskazanej ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Stosownie

zaś do treści art. 83 ust. 2 ustawy w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Nieuiszczonymi kosztami sądowymi była część wynagrodzeń biegłych sądowych w kwocie 357,46 zł. Wysokość wynagrodzeń biegłych została ustalona prawomocnymi postanowieniami: z dnia 01 września 2015r. na kwotę 1.000 zł, z dnia 02 października 2015r. na kwotę 346,50 zł, z dnia 08 lutego 2016r. na kwotę 1.010,96 zł. Strony uiściły zaś dotychczas zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych w łącznej kwocie 2.000 zł.

SSR Mariusz Grobelny